

Но спи ли скръбната тревога,
 гнѣвътъ нима се е смирилъ,
 и мисълта ми злъчно-строга
 каква утѣха примири, —

че гледамъ само, безъ да мисля,
 изъ синята небесна ширъ —
 надъ хълми и поля надвиснала
 като бездъненъ слънчевъ виръ.

Духътъ, въвъ този виръ окжпанъ,
 ще наиде ли целебенъ лѣкъ —
 да стана пакъ сърдечно-трѣпенъ
 и съ ведри мисли смѣлъ човѣкъ?

Че тъннатъ вече страшни сили
 въ жестокъ двубой непримиримъ:
 кипятъ водитѣ съ грѣмъ торпиленъ,
 ечи земята въ бомбенъ димъ.

Небе, подъ твоя сводъ огроменъ,
 що топлишъ мирния ни трудъ, —
 бжди ми лжчезаренъ споменъ
 презъ днитѣ на война и смуть!

Да мога пакъ да заговоря
 съсь ясенъ, като тебе, стихъ, —
 когато забръмчатъ моторитѣ
 изподъ враждебни висоти.